Ч. 169 Пятниця 31 липня (12 серпня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Фундация

Кардинала дра Сильвестра Сембратовича

для вихованя і образованя руских дівчат

під назвою:

„Рускнй дівочий інститут у Львові".

(Конець).

§. 6. В повисшім рускім дівочім інститутї застерігаю по вічні часи пять безплатних місць мого імени для руских дівчат сиріт, руско-католицкого обряду, і установляю в тім взгляді слідуючі близші постанови: 1) Повисші пять безплатних місць в висше сказанім інститутї мають по вічні часи носити імя: „Кардинала Сильвестра Сембратовича"; 2) Ті пять безплатних місць мого імени призначаю виключно тілько для руских дівчат сиріт руско-католицкого обряду, а з помежи кандидаток, коли всї суть рівно бідні, мають першеньство: а) в першій лінії дві кандидатки сироти належачі до моєї родини; б) в другий лінії дівчата сироти по руско-католицких сьвященниках; в) в третій лінії рускі дівчата сироти по сьвітских Русинах руско-католицкого обряду. 3) Надїлена місцем з фундациї мого імени кандидатка може ним користуватись аж до окінченя наук, єсли тоє не утратить по причині невідповідного свого поведеня або недостаточних успіхів в науках. 4) В цїли обсадженя опорожнених місць з фундациї мого імени, оголосить куратория на кошт фундациї конкурс в „Архіепархіяльних Відомостях" або в одній кураторию до сего визначеній рускій часописи. 5) Право надаваня повисших пять безплатних місць мого імени застерігаю собі яко фундатор на час мого житя з тим додатком, що в виборі кандидаток постановами в повисшім уступі, під числом 2) заміщеними, не єсьм звязаний. По моїй смерти прислугувати буде право надаваня повисших пять місць безплатних з фундациї мого імени виключно кураториї повисшого „Руского дівочого інститута у Львові", а то під постановами, обнятими в повисших уступах під числами 2) і 4).

§. 7. Всї приняті дівчата, так за оплатою, як і на повисші безплатні місця з фундациї мого імени, дістають в інститутї поміщенє, удержанє, вихованє і образованє.

§. 8. Приняті дївчата мають в інститутї образовати ся: 1) в релїґії і в наукових предметах, причім виразно і з натиском постановляю, що точне виученє релїґії, руского (малоруского) язика і єго лїтератури і точне виученє рускої (малорускої) історії, мають бути безусловно предметами науки; 2) в нашім руско-католицкім обряді, в сьпіві взагалї а особливо в церковнім сьпіві; 3) в чужих язиках і в музицї; 4) в жіночих роботах і в кравецтві. Розговорним і викладовим язиком в інститутї має бути чистий народний язик руский (малоруский). Характер повисшого інститута має бути чисто руско-народний (малоруский) а заданєм того інститута має бути — виобразовати наше жіноцтво в моральнім, науковім і товарискім відношеню, виховати і укріпити тоєж в любви і непохитнім привязаню дв сьв. руско-католицкої Церкви, до нашого руского (малоруского) народа і до нашого руского (малоруского) язика. Буде длятого обовязком куратории бачно наглядати, щоби повисший інститут по вічні часи руско-народний (малоруский) характер задержав і повисше заданє виповнив; і длятого буде куратория мати право предприняти всякі міри, котрі після єї пересьвідченя і розізнаня можуть послужити до осягненя тої цїли.

§. 9. На покрите потреб інститута служити мають: 1) оплати від принятих дівчат; 2) дохід з повисшої реальности і 3) добровільні жертви, записи і евентуально всякі иньші капітали, зложені на цїли інститута.

§. 10. Зі своєї дїяльности в справах повисшого інститута і єго фондів має куратория з кінцем кождого шкільного року на кошт фундациї оголошувати справозданє в „Архіепархіяльних Відомостях" або в одній до сего кураториєю призначеній рускій часописи.

§. 11. Постановляю сим виразно, що повисший інститут має по вічні часи задержати руско-народний (малоруский) характер, що іменно в тім інститутї мають бути по вічні часи предметами наук руско-народний (малоруский) язик, єго лїтература і історія Малоруси, а кромі того руско-народний (малоруский) язик має бути невідмінно язиком викладовим і що постанови наложені на кураторию повисшим (§. 11.) уступом сеї грамоти не можуть бути в нічім обмежені. Наколиб в будучности вийшли закони, котрі би в тих доперва що повисше вичислених взглядах які небудь обмеженя заводили, і в такім случаю куратория буде мати право і обовязок ухвалити постанови, котрими майно повисшого „Руского дівочого

---

33)

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Гуґа Вікстрема).

(Дальше).

Глава осьма.

Точно о шестій годинї приїхав я до рідного місця мого батька. На двірци повитав мене посесор, котрий мене зараз пізнав і сердечно приняв. Я не хотів сїдати на віз, що виїхав був по мене, і ніс сам мій пакуночок в руцї. Я хотів зараз показати, що не желаю собі того, щоби зі мною обходили ся як з паном, що привик до всяких вигід. Хоч яким я став богачем, а таки хотів я позбути ся моїх давнїйших великопаньских навичок.

По дорозї до дому переконав ся я зараз о добрім завідательстві. Дім лише що недавно відновлено, поля були поправлені, так, що можна було держати більше худоби, город при домі побільшено. Анна помагала своїй матери в домашнім господарстві. Постанову мого батька, щоби їй дали практичне образованє, але щоби она заразом придбала собі й потрібного для образованої женщини знаня, виконано як найсовістнїйше.

Лиш робітники були вже при роботї, якісь молоді люди, котрих я не знав і котрі мене не знали. Але коли я увійшов на веранду, вийшла менї на стрічу наша стара господиня, сива як голуб, але ще жвава і рухлива як давнїйше. Стара жінчиско розплакала ся з радости, і повитавши мене, сказала, що була завсїгди о тім переконана, що ще колись побачить знову панича Віля. В своїй печаливости, як би старенька рідна матїр, видумала собі при моїм приїздї дві можливости, а то, що я по довгій їздї ночию або зараз положу ся спати, і на той случай приготовила вже менї мягоньку постіль, або що я схочу поснїдати. На сей случай треба менї було лиш сїсти до накритого стола, що аж угинав ся під тягаром моїх улюблених страв.

Розуміє ся, я вибрав се послїдне, бо зовсім не був утомлений. В Америцї, бачите, нічна їзда не значить нїчого.

Заким я сїв снїдати, перейшов ся ще по хатї. Все остало ся по давному. З пошановком памяти помершого, котрому я не міг відмовити признаня, обито комнати при основній направі новими тапетами, але такої самої краски, як були старі; меблї стояли на своїм давнім місци. Словом, помешканє виглядало так само як давнїйше, лиш було яснїйше і веселїйше.

Відтак сїв я собі коло бюрка мого батька і згадав собі єго. Моє серце було переповнене любовю для него. Хиба-ж він не був близько коло мене? Хиба-ж я не чув лопоту крил єго душі?

Але лишім задуму а вернїм до дійстности! Снїданок чекав на мене. А яка знаменита шведска кухня!

Поснїдавши і попоївши так, що моя господиня з радости аж руками за голову зловила ся та аж не знала, як менї надивувати ся, став я собі у вікнї та подивив ся на околицю.

Чародійна сила весни спочивала на цїлій природї. Я дивив ся на той образ, за котрим так дуже тужив на далекім всходї: сріблаві звисаючі берези, сосни, цьвіти і потоки. О, яка-ж ти красна моя вітчино!

Я стояв довго і дивив ся на околицю. Двері отворили ся тихенько і пробудили мене з задуми. Я звернув голову в ту сторону, звідки пішов голос.

Молода дівчина ішла поволи до мене, делїкатна висока стать, з білявими косами і глубокими, добрими, синими очима. Станула несьміливо, коли підійшла до мене.

— Витайте нам дома, пане Рід — сказала она милозвучним голосом і подала менї руку. Мама казали менї, щоби я пішла повитати Вас. То ще дуже рано, але серед сих незвичайних обставин чей не будете то уважати за влізливість.

— Анно — та же то нїхто инший лиш Анна — відозвав ся я. Дякую Вам з цїлого серця за Вашу щирість! Але-ж бо Ви й виросли!

— А пан Рід все ще той самий. Лиш трохи ширший в плечах і більше опалений.

— Та бо не кажіть до мене пан Рід — перебив я її. — Кажіть Віль як давнїйше!

— Добре?

інститута“ має бути в такий спососіб забезпечене, щоби доходи того майна на виховане і образоване руских дівчат після постановлень сею грамотою назначених точно уживали ся і всяке вмішуване (інґеренция) яких небудь третих осіб в ті діла цілком були усторонювані і усувані.

§. 12. Доки доходи від капіталу фундацийного не помножать ся в такій мірі, щоби можна було відкрити Руский дівочий інститут після повисших постанов отсеї основательної грамоти, мають уживатись доходи повисшої реальности, які остануть по оплаченю податків і всіх прочих з удержанем тої реальности сполучених видатків, на виховане і образоване висше згаданих пятьох дівчат фундациї мого імени в такий спосіб, в який кураторія після свого власного погляду узнасть за відповідний.

Арт. II. Підписавший ся др. Сильвестер Сембратович призваляю отсим, щоби на підставі сеї основательної грамоти право власности повисшої реальноcти під ч. к. $326^{1}/_{4}$ у Львові положеної гіпот. виказом ч. 295 І. книги ґрунт. громади кат. Львова обнятої, на річ фундациї під назвою „Руский дівочий інститут у Львові“ заінтабульованим зістало.

Арт. III. По затвердженю тої основательної грамоти властию фундацийною послідує передане повисшої реальности в фізичне посідане повисшої кураторії.

Арт. IV. Зрікаю ся сим виразно права уневажнення сеї основательної грамоти з якої небудь причини.

В доказ чого підписую тую основательну грамоту власноручно і призволяю на видачу виписів тої основательної грамоти кураториї повисшого інститута в необмеженім числі.

Львів дня 31 серпня 1897.

Сильвестер Кард. Сембратович в. р.
Митрополит.

Яко сьвідок:
Др. Стефан Федак в. р.
Яко сьвідок:
О. Михаїл Демчук в. р.

На жадане Зізнаючого надав ц. к. нотар з Винник Володимир Левіцкий приватній грамоті міць і силу акту нотарияльного до числа репертуара 344.

Вісти політичні.

Ґр. Ґолуховский вернув вже з Ішль до Відня і, як кажуть, конферував зараз з ґр. Туном. Що однакож привіз з собою — того не знати. Удержуєсь лиш упорно чутка, що Рада державна буде скликана знову мабуть в половині вересня, і ґр. Тун буде старати ся позискати парлямент для угоди з Угорщиною. — Ческо-моравскі ґазети доносять, що ґр. Тун в послідний понеділок конферував довго з міністром др. Кайцлєм, котрий з тої причини відрочив був свій виїзд з Відня. Neue fr. Presse здогадує ся з того, що ґр. Тун завів знову переговори з Чехами а мінїссер Кайцль єсть посередником в сій справі.

З Вашінґтону доносять, що межи Ішпанією а Сполученими державами прийшло вже до порозуміня що до мира. Відповідь ішпаньска ділить ся на слїдуючих 5 точок: Куба, Порторіко, острови Лядроньскі, заняте Манїлї, іменоване комісиї для довгу ішпаньского. Нота ішпаньска годить ся в засаді на то, що верховна власть Ішпанії на Кубі має устати, але домагає ся обезпечення справи установленя будучого правительства на сїм острові.

З Манїлї надходять сумні вісти. Американці бомбардували дня 31 липня се місто і спалили 1500 будинків. Згинуло богато людий, лиш один ґранат убив нараз 20 осіб. В місті настав страшенний голод. Порізано всї конї, а люди живлять ся вже псами, щурами і мишами.

Трибунал апеляцийний розбирав справу жалоби знатоків письма, внесеної против Золї і видав вирок, котрим підвисшив кару та засудив Золю на місяць арешту, 2000 франків грошевої кари і 10.000 фр. відшкодованя для знатоків.

Новинки.

Львів дня 11-го серпня 1898.

— **Управителем греко-кат. Митрополії** львівскої в справах духовних вибрано передвчера о. митрата Андр. Білецкого, а адміністратором духовних маєтностий крил. о. Івана Чапельского.

— **Віцепрезидент краєвої Ради шкільної** др. Мих. Бобжиньский виїхав вчера пополудни на кілька днїв до родини в Рогатинщину.

— **Фонд запомоговий для руских письменників.** Львівске товариство „Академічна Громада“ одержала з Міністерства внутрішних справ призвіл на збиране складок на запомоговий фонд для руских письменників. Призвіл сей важний на три роки для Галичини, а на один рік для Буковини.

— **Огні.** З Чесанївского пишуть: Дня 8-го серпня о 2-ій годинї з полудня згоріло в Люблинцї старім повіта чесанївского 22 господарів а висше 50 будинків господарских зі всїми припасами збіжа і сїна. В огни згоріло кромі того кілька штук безрог і ялівнику. Огонь, котрий повстав з неосторожности, а іменно через полишене дома дїтий, котрі мусїли забавляти ся сїрниками, в однїй хвили обняв усї загороди, так, що ратунок був неможливий; одного лаха, одного знаряду господарского не виратувано з огню. Много людий не було дома, бо то час робочий, приїхали або поприбігали бідаки вже па згарища оплакувати свою долю. При тім неможливий був пїякий ратунок, бо в громадї чиелячій над 200 нумерів, нема нї сикавки, нї гаків, нї коновок потрібних до ратунку на випадок огню. А за час трех літ се вже третий великий огонь в тій громадї! Розпука людий велика; звезли той хлїб, а ту его вже нема. Ледви кількох господарів було обезпечених і то лиш будинки на дуже низьку цїну; трех було обезпечених в „Днїстрі“. В громадї нема нї читальнї, нї каси позичкової, а людність вся позадовжувана по лихварах. — Передвчера в полудне вибух огонь на Знесїню під Львовом і знищив один дім. Шкода доходить до 200 зр. Причина огню незвістна. — Дня 28 липня о годинї $10^{1}/_{2}$ в ночи згоріли в Гологорах чотири жидівскі хати в ринку. Що місточко не вигоріло цїлковито, треба дякувати спокійному воздухови.

— **Не удала ся штука.** В місточку Улянові пішла нафтярка з запаленою сьвічкою до складу нафти. Від полумїни сьвічки займили ся ґази і вибух пожар, при чім нафтярка дізнала сильних попарень. Єї сусїдка, що мала старий і добре заасекурований дім, хотїла при тій нагоді зробити інтерес. Вилїзла чим скорше на під і підпалила свій дім з середини. Однако штука не удала ся, бо жандарм прихопив єї на горячім учинку і відставив до арешту.

— **З Моршина** пишуть: Вчера, дня 8 н. ст. серпня с. р. були ми тут сьвідками нещастної пригоди. Тутешний досить заможний ґазда Михайло Головатий складав у стоси дрова на тутешнім двірцю, а жінцї припоручив, щоби довозила дрова. Она везучи дрова з невеличкого горбка побіч го-

---

— Ах, пане Рід! То вже нїяково!

— Анно, моя товаришко забави з молодих лїт, невже-ж я маю Вам панно казати? То годї!

— Та бо — та бо — пане Рід — вимовила она на силу.

— От, не робіть богато короводів!

— Ну — то витай нам — Вілю — сказала она і спаленїла.

Підчас дальшої розмови по тім мав я нагоду подивляти еї знане і еї такт. Давні мрії прибрали форму і вид.

Незадовго потім увійшла еї мати, щоби мене повитати. Обі явили ся так рано длятого, що я мабуть можу сподївати ся через цїле передполудне гостини свояків мого „вуйка“.

Велика правда! Приходили по одному і цїлими гурмами. В моїм сальонї відбувало ся таке приняте, як би то я був найбільшим чоловіком в Швеції. Але формальну сензацию викликала у них зелїзна скриня з бронзовим окутєм, котру приставив за поквітованем урядник банку державного. Я визначив для неї давне місце в комнатї мого батька.

Коли вибила дванайцята година, перервав я всї повитаня і ґратуляциї, які складано богатому спадкоємцеви, а котрі сипали ся як град, та попросив гостий, щоби мене мали за оправданого. Завіщане мого вуйка, котрого приписія я як найточнїйше держав ся, розпоряджало, щоби я сам один приняв до відомости его послїдну постанову, а ті слова поясняв я в як найширшім значіню.

Від ґратуляций лиш зашуміло і они винесли ся.

Лишившись сам один, пішов я до комнати мого батька. Серце билось в менї так, що майже було чути.

До першого замку зверха дістав я був ключ. Я повідривав печатки банкові і отворив замок в серединї у віку, що відділяло долїшну передїлку від самої скринї. Як би був не научив ся в Америцї ремісничої роботи, то був би не дав собі ради, але так при помочи кількох відповідних знарядів, котрі я в тій цїли вже перед тим був собі придбав, удало ся менї замок отворити.

Віко відскочило, а під ним лежало кілька листів паперу і — цїнний папір, акциї товариства Alaska Company Limited на пять сот долярів!

Дрожачими руками виймив я тоті папери, на котрих пізнав письмо мого батька та читав ві щораз більшим зворушенєм що слїдує:

Мій любий сину Віллеме Лінкольн!

Отсе пишу мою послїдну волю, котру довідаєш ся за десять лїт від того дня, коли тобі подане буде до відомости моє перше завіщанє; а скоро дожиєш того дня, чого я сподїваю ся, то певно аж кинеш ся з дива, коли прочитаєш признанє, яке містить ся зараз в першім рядку отсего завіщаня.

Отже ти мій син, Віллєм, син Мариї Анни Флемінґ і мій, котрого я видер з рук лютим Індиянам, коли они убили твою матїр, а мою улюблену жену! Приложені документи суть доказом, що ти мій син.

Длячого я зараз не взяв тебе до себе, мій сину? Длячого я не признав тебе моїм законним сином?

Були до того дві головні причини.

Одною було моє богацтво. Ти би був виріс яко син богача, і може був би-сь пустив ся на ту легкодушну дорогу, що й твій батько за молоду — лиш що пізнїйше може з меншим щастєм. Бо хоч би я тебе й як виховав, другі були би тебе виховали на свій лад та були би звели мою роботу на нї нащо. Яко син був би ти від мене не радо почув, що можеш іти собі дорогами, якими схочеш, скоро мене не послухаєш, але яко вихованцеви міг я тобі колись сказати, щоби ти сам про себе подбав. До того причинило ся ще й то, що скоро би ти урядово називав ся моїм сином, то я мав би тим звязані руки що-до мого маєтку. Бо тогди мусїв би ти дістати свою законну пайку, котра, що правда, вистала би на веселе житє через десять лїт, але опісля — — опісля? Що би опісля з тобою стало ся?

Другою головною причиною була справа твого виховання. Модне виховане таке неприродне, що син звичайно менше знає свого батька, як більшу часть людий зі свого окруженя. Батько єсть для сина тою особою, що дає єму їсти і справляє на него одїж — більше нїчого. Але я хотїв, щоби ти був менї товаришем і для того я нїколи не називав тебе моїм сином. Коли би я яко батько хотїв був виховувати тебе свобідно, то суспільність була би ставала тому на перешкодї, була би ослабляла твоє довіре до мене, була би що найменше називала мене диваком, з котрого би ти був хиба насьміван ся, але не любив его. А так був я тобі „вуйком“, навіть не рідним вуйком, котрому би ти міг звірити ся, як би старшому товаришеви від забави. В нинїшних часах нераз нїхто не буває так чужий батькови родини, як рідний его син.

З тої причини був ти Віллємом Лінкольном Рідом. Ти мав рости яко мій вихованець, а я хотїв мати досить часу, щоби виглядати пору, коли би я найлїпше міг тобі сказати: „Вілю, сину мій, ходи, нехай возьму тебе за шию! Тепер розумієш мене так добре, що нїхто нас не може розлучити“.

Але тота пора не настала. Ти був вихо-

стинци, унала під тяжко наладований віз і покалїчила ся страшно: колеса воза розторощили нещастній ногу і часть грудий. Перший з помочию поспішив її тутешний лікар, др. А. Цопот. Тяжко хорої жінки не відставив муж ще й нині до стрийского шпиталя, бо — каже — шкода.... гроший.

— **Дешевий купець.** До Якова Саханка, машиністa Видїлу краєвого у Львові, зголосив ся якийсь молодий порядно одїтий чоловік, з наміром купити біцикль за 35 зр. Саханек показав єму біцикль і позволив переїхати ся на пробу по подвірю. Любитель біцикля обїхав справдї кілька разів подвіре, почім нагло скрутив в браму і пропав як камінь в воді. Незадоволений такою продажию бувший властитель біцикля удав ся на поліцию і описав проворного пташка, за котрим заряджено сейчас гляданя по Львові. Шукай вітра в поли!

— **Фальшована мука.** Два арендатори збаражских млинів Мошко Айзенберґ і Янкель Шмірер продають бідним людям житну муку. До неї всипували они ріжні отруби, стухлу муку кукурузяну і богато всякої нечистоти, що й безроги би єї не їли. В той спосіб обманювали сотки людий, котрі відтак від хлїба спеченого з тої муки слабували. Всї нарікання нїчого не помогли, бо несовістні обманцї вели дальше своє ремісло. Аж коли пошкодовані занесли хліб спечений з тої муки до жандармерії, котра тою справою займила ся, взяла справа инший оборот. Зроблено ревізию і забрано богато мішків з фальшованою мукою та відставлено єї до маґістрату. Тепер веде ся в тій справі слїдство.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци липни с. р. 6.508 важних поліс на суму 3,131.778 зр. обезпеченої вартости з премією 28.629 зр. 82 кр. Від 1 січня отже до кінця липня с. р. видано 30.104 важних поліс на суму 16,906.326 зр. а з премією 144.435 зр. 67 кр. Попередного року за той сам час видано 25.551 важних поліс на суму 14,378.377 зр. з премією 122.458 зр. 19 кр. Шкід було в липни 59 случаїв, а разом від початку року по конець липня 365 шкід, з котрих 339 виплачено до кінця липня і 12 в перших днях серпня; 6 шкід приключивших ся в остатних днях серпня находить ся в лїквідациї, а 8 відшкодовань (в сумі загальній 1.698 зр. 55 кр.) на разі з причин правних здержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 96.532 зр. 97 кр. з чого відтрутивши часть реасекуровану остає на власний рахунок 53.944 зр. 77 кр.

Фонд резервовий з днем 31 липня с. р. виносить 85.750 зр. 09 кр.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові,** стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць липень 1898.

I. Стан довжний:

		Кор.	сот.
1. Уділи членів		49.753	21
2. Фонд резервовий . . .		3.207	30
3. Вкладки:			
а) стан на початку липня	359.773·26		
б) вложено в липни	15.500·95		
в) винято в липни	11.194·36		
позістає з кінцем липня .		364.079	85
4. Кошти спору . . .		14	23
5. Сальдо прц. (побраних) . .		11.296	15
6. Непіднята дивіденда за р. 1897		816	83
7. Специяльна резерва . .		318	47
8. Рахунок біжучий з институциями кредитовими . .		11.000	—
Сума .		440.486	04

II. Стан чинний:

		Кор.	сот.
1. Цїнні папери: фонду резервов. . .		2.997	—
2. Позички уділені:			
а) стан на поч. місяця	405.386·27		
б) уділено в липни	20.026·74		
в) сплачено в липни	4.612·85		
Стан з кінцем липня .		420.800	16
3. Готівка в касї з днем 31/7 .		189	03
4. Льокациї:			
а) в щадници почтов. (оборот чековий) . . .		2.345	52
б) в цінних паперах . . .		400	—
в) в инших інстит. кредит. .		11.215	82
5. Сальдо коштів адміністрациї .		2.538	51
Сума .		440.486	04

Членів прибуло 34, убуло 8, отже разом з кінцем липня 1898 членів було 1.233 з деклярованими уділами 1273 в сумі 63.650 кор.

ваний яко син „богача“ і остав ся таким, призначений жити серед одної верстви суспільности і без здібности, щоби собі самому виробити будучність.

Ще одно прийшло до того. За радою старої фірми банкової Martson and Forsters в Ню-Йорку попродав я всї мої цїнні папери, щоби нараз зробити велику здїлку і подвоїти моє майно. Крок той був нерозважний, але дасть ся оправдати, бо та фірма була одною з найперших і найповажнїйших в Сполучених Державах. Таку раду хоч би й на вагу золота брати. Ну, добре — за півтора року опісля був я зруйнований. Менї лишив ся ще лиш ґрунт і часть доходів з послїдного року, що виставали нам на кілька лїт на житє та на ренту для моєї челяди і на деякі поменші видатки. Для тебе не лишило ся майже нічого, бо моя посїлість на селї не могла виживити чоловіка з паньскими примхами.

Дивна іронія судьби! Цїлими роками роздумую над тим, як би я міг тебе виховати як найлїпше на спадкоємця великого маєтку, і ось коли ти вже досить підріс та дійшов до літ, щоби ним завідувати — вже єго нема!

Тепер же моя жура прибрала инший характер. Зразу був ти богатим, тепер бідним. Що тут дїяти?

Я попродав мої дорогоцїнности і хотїв тим переконати тебе, що не маю нїчого, але ти менї не вірив і заєдно говорив, що не думаєш о будучности. Треба було змінити тактику.

Я думав, придумував день і ніч. Наконець стануло мені ясно перед очима: Треба тобі було бути бідним а все-таки богатим.

Я написав завіщанє і в нїм дав тобі на приману досить велику суму, щоби она тебе кортїла, але заразом і постановив, що маєш відобрати спадщину аж тогди, коли побудеш десять лїт за границею і станеш самостійним. Тим поставив я тобі з одного боку сьвітлу цїль, з другого же змусив тебе виробити собі будучність.

Я знаю, що колись вернеш і прочитаєш отсї слова. Але яким ти вернеш? Чи авантурником, для котрого вже нема нїчого сьвятого, чи пережитим чоловіком з великого сьвіта, для котрого все занадто ще просте, за мало вишукане і вибагливе, чи яко зломаний дух, котрому погасло і послїдне мерехкотїюче сьвітелце надії?

Або може вернеш таким, яким я тебе в моїх мріях так радо видїв, яко честний робітник, котрий підчас свого житя на найвисших вершках суспільности і в їх багнистих глубинах пізнав людий такими, якими они суть, котрий зміркував марність золота, уродженя, почестий і сили та пізнав, що найтихійше житє єсть заразом і найлїпше?

Ой, коби то так було! Наші часи родять крайности: руки як махи а мозки, чутливі як електрика; тамті яко знак лютости і материялїзму, а сї яко знак примховатости, пошибленя і одуріня. Але найлїпша дорога, котру вже Арістотелес визначив, котра веде серединою поміж тоті крайности: сильні руки, здорова голова, тїлесна і духова гармонія і рівномірний розвій.

Але не гадай, що я розумію під тим рід якогось житя як у скотини, якесь несьвідоме істнованє, силу без видатности, думанє без звороту. Нї нехай ті богаті, безконечно змінні огники творять завсїгди свою північну зорю, але й нехай они, так як та, сполучають небо з землею в сьвітлї і силї!

(Конець буде.)

Стопа процентова від вкладок $4\frac{1}{2}$ прц.; від позичок уділюваних $6\frac{1}{2}$ прц.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дотеперішну стацию Косово лежачу поміж стациями Кнін і Сіверіч при шляху Кнін-Спалято, перемінено з днем 1 серпня с. р. на перестанок з обмеженим рухом особовим і товаровим.

Тарифа для безпосередного особового руху. — Між стациями ц. к. уприв. Північної зелїзниці Цїсаря Фердинанда з одної, а стациями ц. к. австр. зелїзниць льокальних, як також стациями слїдуючих зелїзниць льокальних, що позістають в зарядї державнім Проссніц-Трібіц, Тернопіль-Копичинцї і Глибока-Серет з другої сторони, а відтак між галицкими стациями ц. к. уприв. Північної зелїзниці Цїсаря Фердинанда через шлях Підгірє-Бонарка-Кальвария ц. к. австр. зелїзниць державних. З днем 1 серпня 1898 входить в житє додаток I. до повисш наведеної тарифи. Цїна 40 сот.

Урядова „Ґазета львівска“ оголошує розписанє оферт для достави материялів з дерева, котрі ц. к. Дирекция зел. держ. у Львові в роцї 1899 потребувати буде. Дотичні оферти на відповідних друках можна внести найпізнїйше до 12-ої години в полудне дня 10-го вересня с. р. до ц. к. Дирекциї зел. держ. у Львові.

Торг збіжевий.

Львів дня 10-го серпня: Пшениця 8·— до 8·50 зр.; жито 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 6·75 до 7·50; ячмінь пашний 6·— до 6·50 овес 8·— до 8·25; ріпак —·— до —·—; горох 8·50 до 9·—; вика 6·— до 6·25; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 6·75 до 7·—; гречка 9·25 до 9·50; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·70 до 5·80; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Вашінґтон 11 серпня. Протокол в справі мира ще не підписано, як кажуть длятого, щоби лишити Камбонови час до засягненя уповажненя від іспаньского правительства до підписаня.

Гонґ-Конґ 11 серпня. Після вістий з Кавіте була Маніля ще 5 с. м. в руках Іспанцїв. Американцї заняли окопи і форти під містом, котрі давнійше займали повстанцї.

Мадрид 11 серпня. Урядово доносять з Порторіко, що Американцї заатакували Іспанцїв на вижинах коло Ґвамані. Іспанцї удержались в своїх позициях без страти.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Поручае ся

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.**

Найсильнійше, найвисше положене здроевище сталеве на цілім сьвіті, найвідповіднійше заведене гидропатичне всхідної Европи при устю Дорви до волотої Бистриці. Сезон від 1-го червня до 30-го жовтня. На послїдній стациї велїзничій Кімполюнг численні оказиї при кождім поїздї. Прогульки до румуньских і угорских місцевостий, возами, верхом і тратвами.

ДОРНА, Буковина.

В новім величавім домі купелевім видае ся після найновійшої системи купелї **мінеральні, сталеві, шлямові, солодові, соляннові і соснові.** Після вимогів науки урядженний відділ гидропатичний посїдае службу виобразовану в клїніці **проф. Вінтерніца.** Лїчене **молоком і жентицею.** Проспекта висиляе заряд здроевий. Питаня адресувати до лїкаря здроевого і купелевого **дра Артура Лебель.** 32

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимае виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимае також пренумерату на всї дневники краеві і заграничні.

ОГОЛОШЕНЄ.

„Товариство взаїмної помочи учителїв і учительок в Долинї“ продае всякі прибори до писаня і рисованя, книжки шкільні і т. п. у власнім склепі по цїнах найнизших.

Витяг з цїнника:

Зошити шкільні о лїнсаменті приписанім: зошити на вправи двоаркушові 100 штук 1 зр. 45 кр., пятиаркушові 3 зр., рисункові без бібулок з кропками або без 100 штук 1 зр. 90 кр., більші з бібулками 3 зр. Бльоки рисункові N. 4 по 33 кр. штука. Таблички лупкові по цїні 1 зр. 30 кр. за 10 штук; рисїки 100 штук 35 кр. Книжки шкільні, всякі прибори шкільні і до писаня по цїнах найнизших.

☛ Цїни низші, нїж в кождій иншій торговлї краевій. Замовленя виконуе ся відворотною почтою.

При замовленях за 10 зр. оплачуе ся порто.

В Долинї дня 4 серпня 1898.

Секретар: *Соколовский.* 39 Голова: *О. В. Навроцкий.*

„MODY PARYSKIE“

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнїйше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштуе:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адміністрациї „Mód Paryskich“ у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилае ся на жадане безплатно.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимае оголошеня до всїх дневників і також пренумерату на всї часописи краеві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).